

«АНДРІЇВСЬКІ ВЕЧОРНИЦІ НА СУЧАСНИЙ ЛАД»

Свято розпочинається сценкою «Дві куми»

1 КУМА: Доброго дня, сусідонько! Чи дуженькі? Чи здоровенькі?(ЦІЛУЮТЬСЯ)

2 КУМА: Доброго дня. Коли це він добрим буває? Оце вийшла по воду до криниці, і якби не ви ,кумасю, то не було б з ким поговорити, що розказати, додому понести, сусідам передати.

1 КУМА: А ви не скажете, кумцю. Що оце ваші кури у мене в городі роблять?

2 КУМА: А хто вам сказав, що то мої кури, вони що, позначені? А може то Ганині кури!

1 КУМА: Ганині не Ганині, а додому сьогодні не підуть, у мене залишаться.

2 КУМА: Як то залишаться? Вони ввечері нестися мають. Ви , мабуть, хочете мої яйця собі забрати, як ті яблука, що з моєї яблуні вам за тин впали?!

1 КУМА: Якщо вони на моїй межі лежали, то моїми стали!

2 КУМА: Отакої, то може, як мій Петро на вашу межу стане, то теж до вас піде?

1 КУМА: А чому ж не піде? Я куди ліпші від вас: не довголиця, не веснянкувата, не товста і не язиката. Отакої!!!

2 КУМА : Що? То це я товста? Це я веснянкувата? Та я тобі покажу, яка я язиката !

Бодай тебе лиха година побила, як ти мої яблука потрусила!

1 КУМА : Тьху на тебе і на твої кури, бодай вони одними «кіндерами» неслися. Застала мене з тобою лиха година.

(ВИХОДЯТЬ)

Ведуча1: Україно! Чарівна моя, ненько, найкращий куточку землі, солов'їна пісне! Ти прекрасна, але найбільше твоє багатство – народ. Народ чесний, трудолюбивий, нескорений, міцний як граніт, співучий, дзвінкоголосий.

Ведуча2: Україна...Рідний край... Золота, чарівна сторона. Скільки ніжних, лагідних слів придумали люди, щоб висловити свою любов до краю, де народились.

Ведуча1: З давніх-давен линули по світу слова про Україну, про щирий і працьовитий народ. Наша Україна славиться традиційними святами та обрядами. Кожен, хто не черствіє душею, хто сповнений любові, доброти до української спадщини повертається до традицій свого народу.

Ведуча 2: У глибину століть сягає наша історія. Пізнати історію рідного краю допомагають нам і книги, і самобутня народна творчість: мелодійні пісні, цікаві звичаї, фантастичні народні казки.

Ведуча1: Отже, сьогодні ми з вами через призму сучасності поглянемо на минуле, щоб відчувати красу і поезію давніх звичаїв і обрядів, станемо учасниками одного з чудових свят української молоді.

Ведуча 2: Сьогодні ми зібралися на Великі Андріївські вечорниці.

Ведуча 1: Вечір напередодні свята Андрія вважався чарівним, а ніч – доленосною. Цієї ночі кожен хотів дізнатися, яка доля його чекає цього року. Існувало багато парубочих ворожінь, але ще більше було, звичайно, дівочих ворожінь.

Ведуча 2: Ці ворожіння добрі, вони не несуть у собі нічого лихого: ніяких наговорів, ніяких чар, вони чисті, адже люди у природи просять кращої долі і прагнуть дізнатися, що ж їх чекає у майбутньому.

Ведуча 1: Молодь цієї ночі спати не лягала, – адже це була своєрідна українська карнавальна ніч. Це була ота єдина ніч протягом року, коли дозволялися різні парубочі жарти та витівки.

От і сьогодні для Вас, шановні глядачі – усе найкраще - жарти та розваги наших предків, старовинні звичаї та сучасні пісні/

Разом: Запрошуємо вас на Андріївські вечорниці!

(Виходять під музику дівчата сідають , співають і вишивають.)

Господиня: Дівчата, А давайте, поки хлопців нема, заспіваємо.

Дівчата, а на чобіт поворожимо? Всі знають це ворожіння?

Ворожіння 1. Перекидання чобота.

Господиня: Кидаємо правий чобіт через ліве плече, ставши спиною до хати. Кидати треба так сильно, щоб через стріху перелетів. А тоді дивляться, у який бік чобіт носком показує, звідти і старостів слід чекати.

(Звучить весела музика, дівчата по черзі скидають правий чобіт, кидають його, а потім коментують:)

- Мій кудись на Київ показує!
- А мій – на Тернопіль!
- А мій, здається, – на Париж!
- Ну а мій – на Харків! Десь там моя доленька!

- Запам'ятовуйте! І звідти старостів чекайте!

- А мій чомусь до хати носком повернувся!

Господиня: То він показує, що тобі ще рано заміж виходити, дома посидиш іще! Не сумуй! Ти ще ж молоденька!

(Дівчата починають взуватися, але одна з них згадує ще одне ворожіння на чоботи.)

Ворожіння 2. Переставляння чобіт.

Юля: Дівчата, не взувайтесь! Ми ж іще чобіт не переставляли, щоб дізнатися, хто з нас найпершою заміж вийде!

Господиня: Твоя правда! Бачиш, ти згадала, а я вже й забула! Всі пам'ятають, як це ворожіння провести?

Дівчата: – Так!

- Ні!

- Пам'ятаємо!

- Не знаємо!

Юля: Тож слухайте! Знову ж таки, беремо правий чобіт і ставимо по черзі один за одним. Чий перший за поріг переступить, та першою заміж вийде! Поворожимо?

Дівчата: Так! Звичайно!

(Звучить музика. Дівчата переставляють чоботи і радісно коментують.)

- Я перша заміж вийду!

- А я друга!

- А я третя!

Ворожіння 3. Ім'я судженого.

Каріна: Я думаю, що всі ви, мої любі, згоряєте від нетерпіння ще дізнатися й ім'я свого судженого! Чи не так?

Дівчата (разом): Так! Звичайно!

Каріна: Колись в українських селах дівчата виходили на перехрестя і запитували першого зустрічного чоловіка: „Дядьку, дядьку, як вас звуть?" Він називав своє ім'я, а дівчина знала, що так зватимуть її судженого. Ми на вулицю, мабуть, не підемо – а подзвонимо знайомим і їх запитаємо.

(Звучить пісня В. Сердючки)

Дівчина 1: Мого судженого Василем зватимуть!

Дівчина 2: А мого – Миколою!

Дівчина 3: А мого – Петром!

Дівчина 4: А мого – Андрієм!

Дівчина 5: А мого – Пантелеймоном!

- Це тільки так можна дізнатися, котра дівчина першою заміж вийде, чи ще якісь ворожіння є?

Ворожіння 4. Скринька.

Діана: А не хочете дізнатися, хто за професією буде суджений?

Дівчата (разом): Хочемо! Хочемо!

Юля: От і добре! Для цього ворожіння нам знадобиться скринька, хустка і кілька дрібних речей, я вже все вам приготувала. Ану, мої помічниці, несіть швиденько скриню!

(Дівчина біжить за скринькою, усі дівчата обступають стіл, на який ставиться решето).

Юля: Я поклала в решето декілька дрібничок; шматок заліза – хто його витягне, чоловік тієї дівчини ковалем буде, колоски – хліборобом, шматочок дерева – столяром чи теслею, квітку чи стрічку – то ще не скоро сватів чекати, люстерко – не інакше, як великий ледащо. Не боїтеся поворожити?

Дівчата (разом): Ні! Поворожимо!

Юля: Скриню я накриваю хусткою, а ви, дівчатонька по черзі виймайте те, що доля підкаже. Отже, почали! Три – чотири!

(Звучить музика. Дівчата ворожать. Дівчата вибирають і називають те, що вибрали):

Дівчина 1: А мені – шматок паперу !

Юля: Буде наречений вчителем чи може офіс- менеджером!

Дівчина 2: А мені – зубний протез!

Юля: Точно вийдеш заміж за зубного техніка!

Дівчина 3: А мені – люстерко!

Юля: А тобі гарне ледащо судилося!

Дівчина 4: А мені – стрічка!

Юля: не бути тобі цього року в парі!

Дівчина 5: А мені – шматочок хліба!

Юля: В достатку проведеш сімейне життя.

Дівчина 6: А мені – хустинка попала.

Юля: Незабаром вийдеш заміж.

Дівчина 7: А мені – слухавка!

Юля: Буде наречений лікарем.

(Дівчата весело обговорюють результати ворожіння. Стукіт у двері)

Хлопці: Дівчата, дівчата! До хати пустіть.

Настя: Заходьте вже. Але за це спочатку відгадайте загадки. (Дівчата по черзі загадують загадки)

Ворожіння 4. Балабушки.

Гоподиня: А зараз ми будемо ворожити на балабушках. Кожна з нас спекла по так званому «Андрійчику». Ми розкладаємо їх на лаві, а хлопці мають привести голодного собаку. Чий балабушок собака з'їсть першим, та і заміж най скоріше вийде.

Ангеліна: Так – так, хлопці!? А зараз нам дуже потрібний собака.

Олексій: Чи ви показалися? Де ми вам зараз собаку зловимо?

Наташа: Нічого не знаємо. Ідіть за собакою.

(дівчата виштовхують хлопців на "вулицю")

Господиня: А ви дівчата, мерщій свої "андрійчики" розкладайте. Та на ослінчик положіть, щоб собака дістав. Цікаво, чий коржик перший собака з'їсть? Хто у нас перший заміж вийде?

(хлопці перевдягають одного у "собаку")

Ангеліна: Дівчата, гасіть світло бо собака боїться до хати йти, тільки, щоб свічки горіли. (собака в лапках гарчить, їсть "андрійчики", один другий, третій. Хоче втекти, а дівчата його завертають. Він лягає на підлогу й каже:

Ростислав: "Все! Більше не можу!" (Хлопці регочуть, а дівчата сердяться)

Ангеліна: Всю ворожбу нам зіпсували!

Саша: А чим вам наш пес поганий? І злий, і волохатий, і ваші пісні "андрійчики" їв.

Юра: Та він же хотів усіх вас пожаліти, та живіт замалий!

Олексій: Дівчата – голубоньки! Ну, ні один пес не хотів до вас в хату іти! Та хіба ж я гірший? Але ж він тебе не посватає, а я хоч зараз! (обнімає її за плечі.)

Саша: Ой, баламуте! (відштовхує.)

Юля: А чи спритні та дотепні, це ми зараз перевіримо під час кусання калити!

Кусання калити.

Ангеліна : Хлопці! А хто у нас сьогодні за пана Калитинського буде?

Парубки (разом): Юра! Він минулого року всіх переміг!

Саша: Дякую, шановне товариство!

Умови цієї гри знають усі? Пояснюю тим, хто не знає. Усі парубки стають у чергу і по черзі будуть підходити калиту кусати. Але не пішки підходитимуть, а під'їжджатимуть на коцюбі, тому кожен по черзі буде паном Коцюбинським. Завдання пана Калитинського – захистити калиту, завдання пана Коцюбинського – вкусити калиту і отримати титул переможця. А завдання дівчат – розсмішити хлопців, щоб перешкодити вкусити калиту, бо хто розсміється, той із гри вибуває. Калиту руками чіпати не можна! Можна лише кусати зубами. Пан Калитинський уже прив'язав калиту?

Пан Калитинський: Так! Я готовий! Калита на почесному місці. Починаємо!

(Дівчата подають парубкам коцюбу.)

Перший Коцюбинський

Коцюбинський: Доброго вечора вам, пане Калитинський!

(Їде на коцюбі по всій сцені.)

Калитинський: Доброго вечора і вам, пане Коцюбинський! А куди це ви їдете?

Коцюбинський: А їду калиту кусати!

Калитинський: А я буду по мармизі писати!

Коцюбинський: А я таки вкушу!

Калитинський: А я таки впишу!

(Коцюбинський підскакує, але Калитинський підсмикує стрічку, і калита „тікає”)

Калитинський: (маже Коцюбинського сажею)

Калитинський: Прошу, панове, наступного пана Коцюбинського! Прошу!

Коцюбинський: Доброго вечора вам, пане Калитинський!

Калитинський: Доброго вечора і вам, пане Коцюбинський! А ви звідки?

Коцюбинський: Та я тутешній, з нашого села.Хочу калиту вкусити.

Калитинський: То спробуйте! (Коцюбинський підскакує, але Калитинський підсмикує стрічку, і калита „тікає”)

Коцюбинський: Доброго вечора вам, пане Калитинський!

Калитинський: Доброго вечора і вам, пане Коцюбинський! А куди це ви їдете!

Коцюбинський: Іду калиту кусати!

Калитинський: А що везете?

Коцюбинський: Оце везу я міх!

Калитинський: А що в міху?

Коцюбинський: Сміх!

Калитинський: То давай засміємося!

Коцюбинський: Нема з чого реготати, коли хочеш калиту кусати!

Він підстрибує і кусає калиту. Всі весело плещуть у долоні.

Дівчата (навперебій): Оце так парубок! Оце молодець! Всіх переміг!

Господиня: Наступного року паном Калитинським у нас будеш!

Калитинський: Калитники-житники, добре дбайте та нашу смачну калиту уславляйте! А ви, дівчатонька, калиту діліть!

Господиня: Сьогодні ви побачили як святкували Андріївські вечорниці наші бабусі та дідусі, послушали хороші пісні та андріївські жарти.

1.

ОЙ, МАБУТЬ, ДАВАЙТЕ, ЛЮДИ,
ЗА ГОСТИНУ ДЯКУВАТИ БУДЕМ,
І ЗА ТЕ, ЩО ГАРНО ПРИЙМАЛИ,
І ЗА ТЕ, ЩО ЧАСТУВАЛИ.

2

ВСЕ, ЩО ЗАДУМАЛИ, ХАЙ ВДАСТЬСЯ,
ВСЕ, ЩО ПОСІЯЛИ, ЩОБ ВРОДИЛОСЯ,
ЩОБ ЖИТТЯ ЛИШ РАДІСТЮ КОЛОСИЛОСЯ.

3

ХАЙ СТЕЖКИ ВСТЕЛЯЮТЬСЯ КВІТОМ-РЯСТОМ,
ЗИЧИМО ЗДОРОВ'Я, МИРУ, ЩАСТЯ.

4

А ЩЕ БАЖАЄМО СИЛИ,
ЩОБ НІКОЛИ НЕ ХВОРІЛИ,

ЩОБ ЛЮДИ ПОВАЖАЛИ,
ЩОБ ДІТИ ШАНУВАЛИ.

5

А ВСІМ ГОСТЯМ ЩАСТЯ ЗДОРОВ»Я
НЕ НА ОДИН РІК, А НА ЦІЛИЙ ВІК.
А НА ЦЬОМУ СЛОВІ БУВАЙТЕ ЗДОРОВІ,
І У ВАС, І У НАС ХАЙ БУДЕ ГАРАЗД,
ЩОБ МИ І ВИ ЩАСЛИВІ БУЛИ.

Вчитель:

ЩОБ УСЕ У НАС БУЛО, ТРЕБА ЩОБ ЖИЛО СЕЛО,
ТОДІ БУДЕМ ПАНУВАТИ, НЕ БУДЕМ ЛИХА ЗНАТИ,
БУДЕМО ЖІНОК ЛЮБИТИ, В ХАТУ ГРОШІ ПРИНОСИТИ,
СВОЇХ ДІТОК ДОГЛЯДАТИ І ОНУКІВ ПРИГОЩАТИ.
МОЛОДИМ ДАМО ДОРОГУ – ГАРНУ МАЄМО ПІДМОГУ.
СТАРІСТЬ ХАЙ БУДЕ БАГАТА, ВЕСЕЛОЮ – РІДНА ХАТА.
ХАЙ УСЮДИ КОЛОСИТЬСЯ ЖИТО І ОВЕС, Й ПШЕНИЦЯ.
ХАЙ ЗДОРОВІ БУДУТЬ ВСІ: І ДОРОСЛІ, І МАЛІ.
ПОБАЖАННЯ ЦІ ПРИЙМАЙТЕ,
НАМ ЩЕ ЛІПШЕ ПОБАЖАЙТЕ.

Господиня. Дівчата, а як будете додому йти не забудьте «паркан» порахувати.
Розкажую як : підходите до паркана і якнайширше розставляєте руки. Чи більше
дощечок обхватите тим багатшими будете у майбутньому. Тільки будьте уважні, бо
хлопці можуть паркан вимазати варенням – це щоб дівчину до себе приклеїти